

броволцитѣ, за да храни своитѣ кучета. Този господинъ, вмѣсто да ги поздравява, псуваше най-цинично злочеститѣ чуденци . . . Богъ да пази свѣта отъ руски чиновници!“ Саллосъ държалъ за касиери не офицери, отъ които се боялъ при злоупотрѣбитѣ си, а частни лица, които трѣбвало да харчатъ за заплати отъ собственитѣ си сръдства, щомъ не получавали надлежни суми. „И така претърпѣха загуба капитанъ Д. х. Иоанъ отъ Самосъ, гръцкиятъ консулъ въ Бъзюу Г. Аргиропулосъ и браилскиятъ лѣкаръ Ив. Селимински“. Нарушавайки систематично и правилата на устава и правилата на справедливостта и нравствеността, Саллосъ си присвоявалъ сумитѣ на болнитѣ; раздавалъ ордени за отличие не на достойнитѣ, а на сводницитѣ си и съдеятелитѣ въ кражбитѣ си (А. Калинеско получилъ кръста Св. Владимиръ, Алеко Хаджи — ордена Св. Анна, Г. Желеску — златенъ медалъ); проявявалъ жестокостъ за най-невинни простѣпки; интригувалъ навсѣкжде, за да получи той паричнитѣ пожертвувания. И, следъ като накрай успѣлъ да придума нѣкои началници да се разпишатъ, че ужъ се разплатилъ, избѣгалъ въ Петербургъ. „Всички тѣзи дѣла на единъ руски православенъ пълководецъ направиха отвратително впечатление. Саллосъ бѣ въ състояние да предразположи християнитѣ отъ Турция да бждатъ готови да се жертвуватъ за Русия заедно съ женитѣ и децата си. Обаче неговитѣ постѣпки доказаха, че прадѣдо му предалъ гръцкия градъ Навплия на турцитѣ по време на венецианското владичество. Следователно, и сега потомъкътъ на този градъ е работѣлъ повече въ полза на Турция“.

Това е трагичната сждба на българскитѣ доброволци отъ 1854 г. Следъ като тѣ, повече отъ 2000 души, подъ свое народно знаме и подъ командата на генералъ Лидерсъ потеглили съ пѣсни, презъ априлъ, за бойното поле, изпроводени съ радостни копнежи отъ българитѣ въ Влашко — и д-ръ Василъ Беронъ до старостъ не може да забрави „онова самодоволно и сладостно чувство“, което обземало тогава емигрантитѣ, — по-късно, презъ май 1856 г., тѣ били най-безжалостно уволнени отъ началника си и изпждени задъ граница, като че сж извършили предателство. „И тѣй, забелязва огорчениятъ до дънъ-душа Селимински, руситѣ компрометираха доброволцитѣ предъ турската властъ, отнесоха се къмъ тѣхъ